

1968–1969 Algeriet

Jobbet i Oran fick jag tillbaka och den 7 januari 1968 drog vi iväg med min Volvo Amazon mot Algeriet. Eftersom det var ständiga bråk i föräldrahemmet följde min mor med utan min fars vetskap. Min mor övernattade då och då hos mig så det var inget misstänkt.

Ute var det full vinter, metervis med snö och -15 grader kallt. Det var lördag och inte mycket trafik, men det stänkte snömodd på fönsterrutan från dem man mötte och murade igen rutan. Det fanns ännu inga bra spolarvätskor, man blandade nåt. Hur som helst utanför Gränna vid Vättern i norra Småland mötte jag en stor lastbil som helt murade igen framrutan så jag var tvungen att svänga upp till vänster där det låg en mack. Och smack halkade hela bilen in i nån slags sommarplantering och skrapade högra sidan mot en flaggstång. Och där stod jag bra fast utan att komma ur fläcken. Macken var bemannad av en ung kille som inte själv orkade få ut bilen. Som en gåva från himlen kom plötsligt en personbil från en väg bakom macken och ut strömmade fyra unga, starka polacker som lyfte ut bilen ur planteringen. Det kunde ha blivit värre, nu var i alla fall lyktorna hela och dörrar och allt annat fungerade. Ett fasansfullt ögonblick tänkte jag att jag skulle till Nordafrika men hamnade i Gränna.

Det var en kämpig sträcka ner till Helsingborg, där vi tog färjan till Helsingör. Jag har bara fragmentariska minnen från resan och ett sådant är när vi åt middag på en restaurang i Helsingör och rätt som det var var Marianne försvunnen. Det blev oroligt tills plötsligt dörren till köket svängde upp och ut kom kocken med Marianne i handen. I sin andra hand hade Marianne en liten sydd risgroda som hon fått av min kompis Erika i Zürich, den var hennes ständiga följeslagare.

Vi måste ha övernattat här och sen fortsatte vi ner genom Danmark och tog en ny färja vid Gedser mot Grossenbrode i Västtyskland. Nu hade det snöat något hemskt här och snö-

plogarna arbetade frenetiskt och det var bara en fil öppen på motorvägen och halt. Jag höll på att halka på en plogmaskin precis efter motorvägspåfarten. Det var fri fart där, men det var det inte tal om och hur långt vi kom denna dag minns jag inte, troligen tog vi in på något motell vid vägen. Sen kom vi till Basel i Schweiz, ingen motorväg men mycket snö. Jag körde genom västra Schweiz till Genève och där skulle jag över Alperna på något sätt. Eftersom det började mörkna och verkade svårframkomligt, ringde jag väderlekstjänsten och frågade vilken väg ner mot norra Frankrike som var bäst. Ingen blev svaret, Ni gör bäst i att stanna i Genève. Jag kan inte det, sa jag, jag skall vara på ett jobb i Algeriet om några dar. Då fick jag i alla fall en rekommendation om väg och körde upp mot bergsvägen. Så småningom blev det stopp på den ganska smala vägen. På den tiden var det tillåtet att ha endast två dubbdäck på sin bil, och det hade jag.

Nu stog en hel lång rad av bilar på bergssidan på väg mot Frankrike, och ingen kom från andra sidan. Efter någon timme kom dock en bil helt insnöad på taket. Jag stoppade honom och frågade hur vägen såg ut.

Han sa att det var ingen idé att stå här, vi skulle inte komma nånstans före midnatt. Han pratade jättehögt så alla omkring hörde. Jag tackade honom och började vända bilen på den smala vägen med stup åt ena hållet. Det blev som en signal och alla längs vägen började vända, så det blev kaotiskt. Typiskt franskt.

Vi lyckades i alla fall ta oss tillbaka och körde nån annanstans där det var mindre höjdskillnad men det blev då längre väg. Vi övernattade i Annemasse i Frankrike. Jag stog på en plan parkering och nästa morgon när jag skulle starta kom jag inte ur fläcken, nånting var fruset under bilen, det var skräckmoment innan jag lyckades komma därifrån.

Sen letade jag mig in på huvudvägen längs Rhonefloden ner mot söder. Så småningom kom vi till staden Nimes i södra Frankrike och där skiftade jag till sommardäck, nu fanns det ingen snö längre. Nu närmade vi oss Medelhavskusten och

i Narbonne övernattade vi. I stället för snökaos blåste det storm här så hela stans belysning var utslagen, det enda som lyste var små privata ljus. Här nere i södra Frankrike strax före gränsen till Spanien har de franska »r»-en bytts ut mot tydliga hårda »r» som man använder i Spanien.

Nästa morgon började resan med snöfri väg och allt kändes bra när vi passerade spanska gränsen. Vi lunchade strax utanför Barcelona, och min mor tog in en liten flaska rödvin som hon ville att jag skulle smaka på och det var verkligen superb.

Vid det här laget var jag helt utslagen av trötthet genom anspänningen vid körningen genom norra Europa, och min mor som aldrig hade kört i högertrafik, Sverige hade gått över till det i september 1967, så det var nytt, erbjöd sig att köra. I ett annat läge hade jag nog tackat nej till det generösa erbjudandet, men nu var jag trött och tackade ja. Nu började en lustiger dans på kustvägen i Spanien. Det var vägarbeten överallt och när det inte var det var vägen helt hopplös. Det stupade ner på inre sidan och ofta såg vi nerfallna långtradare. Min mor tuffade på och körde bla om en långtradare, men sen höll hon inte upp hastigheten så långtradarchauffören var helt förtvivlad och låg oss precis i hasorna. Min mor lät sig inte bekomma, hon hade ju flera glas gott rödvin i sig och så småningom efter några timmar så återtog jag ratten.

Vägen var urusel, och jag mindes plötsligt att man sagt åt mig att man kör bara kustvägen genom Spanien en gång, sen tar man den längre vägen inne i landet. Jag trodde att jag skulle vinna tid, men det gick långsamt. Det hann bli mörkt och sen hade jag en en hemsk upplevelse. Jag skulle köra om en långtradare, jag såg att det kom en bil som jag trodde från en sidoväg, men när jag var mitt på långtradaren jag körde om märkte jag att det var en dubbel med släp och mot mig kom en långtradare på min väg. Det fanns bara en sak att göra, trycka gasen i botten och hoppas att klara att komma om. Långtradaren som kom emot mig tutade stadigt och i flera år

efter denna händelse kunde jag höra hans signal. Nu överlevde vi, men jag var tvungen att stanna vid nån ficka vid vägen efteråt för jag var helt darrig i hela kroppen. Så nära döden vet jag inte om jag hade varit tidigare. Vi kom fram till en medeltida stad Castellon de la Plana och tog in på ett hotell, där vi var tvungna att ha två rum och mitt rum var jättestort och hade en dörr med en nyckel som förde tanken till medeltiden. Jag somnade som en stock och det sista jag hörde var långtradarens signal.